

Tjener Betty og Lars har gennem mange år været været nære kollegaer

Lars: "Sammen kan vi alt her på Jernbanen"

Af Lone Als

Ved ankomsten hilser vi hjerteligt på hinanden, og mulighederne for alskens drikkevarer bliver tilbudt af Agnete, som sædvanlig glad og inderligt interesseret i andre mennesker, især i sine medarbejderes ve og vel.

Valget falder, som altid, på et glas frisktappet fadøl, en 7-Ekspres fra Thisted Bryghus. Lars er mere fornuftig og nøjes med postevand.

Vi sætter os, og mens skrivegrejerne kommer frem kan vi ikke undgå at spotte en mand i baren, en spøjs type, ligesom klippet

Lone Als og Lars

Lars has been a competent & smiling waiter at The Railroad Pub since 2011. The text is by Lone, photos & layout by Agnete. The occasion is Lars' 50 yrs January 18, 2018. He was raised in Jutland. Since 18 yrs old in Copenhagen, living with his friend Christian for the last 12 yrs. Plus Elvis & Prince, the "kings" of their two neighbourhoods of the winter Cph flat or their new summerhome

Ole Sørensen alias Rebellen fra Langeland forærede straks Lars et eksemplar af hans bog ultimo 2016

to. På det tidspunkt arbejdede hun i køkkenet på Sostrup Slot, som fungerede som nonnekloster.

En dag kom vi så gående på vej hjem. På lang afstand så jeg pludselig en lille flok nonner komme imod os i en slags vuggende gang, de gyngede fra side til side i deres store, sorte nonnekjoler. Sorte, med hvide kanter hist og pist. I parentes bemærket fandt jeg senere ud af, hvorfor de gik, som de gjorde. De fleste var vægtmæssigt over gennemsnittet, nogle også høje og ranglede. Under alle omstændigheder gik de ens, sikkert efter

mange års væren sammen. Ikke desto mindre råbte jeg ophidset op, mens min pegefinger strittede: Mor, mor, pas på, dér kommer pingvinerne".

Lars Holtet, et efternavn han har fået af sin stedfar, er kommet rigtig godt i gang med at tale, og behøver ikke så mange opfordringer.

"Men jeg tænker, at vi nu rykker en del år frem i tiden. Til tiden, hvor jeg som sagt etablerede mig i København,

efter at ha' boet i både Ebeltoft og Århus – efter Gjerrild, sæf'ø'li. En egentlig uddannelse har jeg ikke. Jeg var i lære som pølsemaker ovre i det jyske, men det var ikke sagen. Som bartender derimod har jeg prøvet mange ting og var glad for Amigo Bar på Frederiksberg, hvor jeg arbejdede i 16 år.

I København mødte jeg rigtig mange spændende mennesker, hvor af nogle blev mine venner. Blandt andre et par fra Gammel Kongevej, vi har sejlet i vikingeskibe sammen. Det er ture, man booker for en uges tid og hvor man lever

"Du er jo jyde, som så mange andre. Hvad fik dig til København, var det arbejde?" Svaret kommer prompte.

"Næh, egentlig ikke. Ser du, tilbage i 80'erne nåede en ganske bestemt form for diskrimination jo nye højder. Situationen var højspændt af årsager, vi alle kender. Derfor var det bestemt ikke morsomt at være af en anden sexuel orientering. Jeg oplevede at blive råbt af på gaden, derovre i Jylland. Rigtig grimt. Nogle mennesker var – og er måske stadig – for indskrænkede, simpelthen for dumme. De kunne ikke holde tingene adskilt. Meget har heldigvis ændret sig siden da, men som 18-årig magtede jeg ikke de problemer og udfordringer, som jeg plejer at kalde for *store sten* på min vej. I København fandt jeg da også, hvad jeg søgte. Meget mere tolerance, mindre snæversyn og færre fordomme. *Mindre sten*, også antalsmæssigt, hvis du forstår". Han tager en slurk vand og ganske kort er blikket fjernt.

"Men for at vende tilbage til min baggrund, så er jeg vokset op i en lille by ved navn Gjerrild, den ligger nord for Grenaa, altså på Djursland. Byen er omgivet af skov og ligger tæt ved stranden, så i min barndom nød jeg godt af de mange muligheder, naturen så gavmildt tilbyder. Som en rigtig dreng boltrede jeg mig ved stranden, i vandet og byggede huler i skoven. En knallert havde jeg også, og kørte endda på den før jeg måtte". Lars smågriner.

"Højt og helligt måtte jeg love at trække knallerten på offentlig vej. Hvilket jeg så lovede. Tænk, hvis noget var gået galt. Det ku' jo ha' sat mine forældre fra hus og hjem, fordi det var ulovligt i forhold til min alder og jeg derfor ikke ku' blive forsikret. Men nok om det.

En helt anden ting er, at jeg også har haft enorm stor glæde af at ride på

Lars i 2. klasse

...fortæller nu, at han skurede træskoene mod vejbanen, når han cyklede - i håb om at få nye fine træsko snarest muligt!!!

heste. I området var der en rideskole, som jeg var tilknyttet, og vi havde også selv hest".

Lars smiler ved tanken og fortsætter:

"De uregerlige heste, som ville gå deres egne veje, gjorde jeg til min udfordring, arbejdede med dem og blev ganske god til at få styr på dem. Det var vanskeligt arbejde, men et lystbetonet et af slaget".

"For resten, jeg får lige et billede på nethinden fra min barndom, jeg var vel otte-ni år og var stolt over at hente min mor fra arbejde. Som om hun ikke selv kunne finde vej, men vi nød det begge

Christian lidt undercover med Elvis og Prince

ud af et 70'er blad. Virkelig en karikatur, set med nutidens modebrille. Som fra dengang, man var *flipper* eller *disker*. Ham her fremstår tydeligvis som *disker*: gabardine bukser med svaj, slimline-skjorte med store flipper, ruskindsvest med frynser og plateausko. Og en slipseknude på størrelse med en grillkylling.

"Nå, Lars – lad mig høre noget om din baggrund. Også om, hvordan går du og har det. Fortæl, fortæl". Og dét gør han så. Indlevende og gestikulerende.

Han beretter, at han lever sammen med kæresten Christian på Islands Brygge. At Lars har haft lejligheden siden 99, og at Christian – som i øvrigt arbejder for Telia – lykkeligvis flyttede ind for 12 år siden.

At de har to chihuahua-hunde, der lyder navnene Prince og Elvis og er henholdsvis seks og tre år. Når de går tur med hundene, stopper folk op og snakker. De to hunde er simpelthen veritable konger af Islands Brygge.

Lars fortæller videre, at de har kolonihavehus i Gladsaxe, et hus der har fået en gennemgribende restaurering, og er et skønt sted i det hele taget. Især at stå op til en sommermorgen og

nyde solen med en kop kaffe.

At de to har det fantastisk sammen, behøver han ikke sige. Det fremgår tydeligt af kropssprog og mimik. Lars er en nydelig mand, smilende og imødekomende. Han signalerer desuden, at han er en mand, der har fuldstændig styr på sit liv.

Her er Lars total undercover som glad påske kylling

komplet primitivt. Oplevelsen går ud på at man ror i timevis, sover i telt, laver bål på stranden og skider i et hul i jorden. En total modsætning til dagligdagen. Men det er helt fantastisk at arbejde sammen om at få et måltid op at stå under de forhold. Visse eventguider ku' lære noget dér.

Så begyndte jeg i 2011, at arbejde her på Jernbanecafeen. Og her er fantastisk. Jeg ved egentlig ikke, hvad der er bedst: Selve stedet, gæsterne, kollegerne eller chefen. Nåh jo, det er selvfølgelig den fine sammensætning.

Samlet kan vi nemlig alt her i Hygge-stuen.

Vi kan spille på samtlige tangenter. Alle er vi proffer og derudover har hver i sær en ekstra egenskab, en ekstra kunnen, sikke et team", kommer det glad fra Lars, mens han former hænderne til et hjerte.

"Har du en speciel oplevelse herfra, som du vil delagtiggøre os i?", indskyder jeg.

De to kollegaer
Lars og Michael har
udtænkt og afviklet
Bankospil hver månedens 4. mandag - siden januar 2017

Lars tænker lidt, så kommer det;

"Ja, for pokker da. Det må blive da jeg mødte Ole Sørensen fra Langeland, også kaldet rebellen fra Langeland". Lars viser mig et foto af en ekstremt langskægget mand og forklarer.

"Ole arbejder med psykisk syge mennesker, og gør det på sin helt egen måde. Han har mødt op i Folketinget og talt sin sag, og er en levende legende indenfor sit område. Ole holder meget af komme på Jernbanecafeen, fordi det giver ham en pause i sit virke, et frirum".

Tjener Lars: "Sammen kan vi alt på JC" 5 / 8

Medalje-gæsterne bliver så uendeligt glade. Glade for noget, der bare er så "enkelt", men også en enestående ting, fordi den absolut ikke kan købes i Netto. Eller nogen andre steder.

Man griber nuet – det er en eftertrykkelig glædesspreder, som går i alle retninger." Lars rømmer sig og forklarer videre.

"Hele medalje-konceptet giver nærhed til stedet, til gæsterne. På kryds og tværs.

I øvrigt kan jeg huske en 30-års fødselsdagsreception, hvor jeg ringede med klokken, overrakte medaljen og afsluttede med den flotte medaljesang. Fødselaren, det glade menneske, blev ved og ved den dag, til også guldmedaljen var hjemme. Og startede ved samme lejlighed et nyt klippekort".

Agnete nærmer sig for at tage et foto.

Da dét er overstået, spørger jeg lidt ind til, hvad han føler omkring rundfyldningen, og hvordan selve fødselsdagen skal holdes.

Lars slår hænderne sammen og fortæller;

"Ja, jeg har faktisk intet problem med at blive 50 år. Bare træk maven ind, siger jeg altid. Fejret bliver jeg jo ved en reception her på Jernbanecafeen på selve dagen.

Dét bliver en fest, som jeg glæder mig rigtig meget til. At blive gennemfejret af alle. Nærmeste familie og venner er inviteret på restaurant om aftenen. Så kommer blandt andre min far, mor og to søstre" Lars er næsten ikke til at stoppe.

"Og i øvrigt du skal vide, at jeg knuselsker lejlighedsange. Man kan drille folk i en sang. I en almindelig samtale går det ikke altid.

Og jeg glæder mig vildt til at blive fejret. Om ikke andet, så skriver jeg selv en sang eller to til festen til sommer, hvor Christian – som også fylder rundt i år, nemlig 40 år – og jeg holder en stor fest, en regulær og vaskeægte 90 års fødselsdag".

8 / 8 Tjener Lars: "Sammen kan vi alt her på JC"

kan fyre den max af. Hanne og Jette er nogle af stedets stjerner.

De optræder på forrygende vis sammen med Leif P., Agnetes far. De synger rigtig godt begge to - og er også underholdende.

F.eks. finder de på at indlede et nummer med en kommentar som;

"Vi har lige været på kur. Kan I få øje på os bag mikrofonledningen?"

Hanne og Jette kan altså et eller andet, og stemningen stiger betragteligt, når de går på scenen".

Oppe i baren lyder der glade toner. Et foto bliver taget og der bliver skålet på den heftige måde. Dette bliver stikordet til Lars' næste indspil.

"Åh, ja for pokker, tænk at jeg var lige ved at glemme noget af det bedste og mest gennemførte.

Hele vores medalje-program.

Som bartender er det en hel speciel fornøjelse af overrække medaljer til vores gæster, som så bliver hædret hele vejen rundt".

Lars fortæller løs om, hvor mange klip i øl klippekortene, der skal til. 1 klip = 1 øl. "Bronze-kortet er kun 10 klip, sølv-kortet svarer til 17 klip, guld-kortet til 27 klip, og endelig flagguldet til hele 30 klip.

Ved guldmedaljeoverrækkelserne tages der et foto, som i den grad bliver offentliggjort og derefter overgår til det lokalhistoriske JC-arkiv.

Tjener Lars: "Sammen kan vi alt på JC" 7 / 8

Lars læner sig tilbage og studerer tilsyneladende kortvarigt noget i loftet. Der er jo også en del at kigge på.

"Første gang, jeg talte med ham, var jeg på arbejde, den dag glemmer jeg aldrig. Faktisk er det svært at forklare, det var ligesom samtalen foregik i en boble,

hvor kun vi to opholdt os, selv om han stod på den ene side af baren, jeg på den anden. Efter 10 minutters samtale var det som om, at vi havde kendt hinanden et langt liv. En privat samtale om livets mange sider. En yderst rørende oplevelse at kunne dele dybe følelser med en person, man lige har mødt. Ole kan noget særligt".

"Andre input, nu vi taler gæster på din arbejdsplads", skubber jeg på.

"Ja, der er jo altid de evigt tilbagevendende sager med skæve folk, der vil tage stoffer eller bare lave ballade.

Og gæster, der generer mig personligt. De hårde ord er man nødt at tage imod, det er en del af jobbet, men jeg bliver altid ked af det.

Lede og barske kommentarer kommer ofte fra folk, der har *mistet alt*, sådan nogle mennesker har intet filter, ingen barrierer. Til eksempel; Bare det at være kriminel, så er man *noget*".

Armbevægelserne er ivrige.

"Men dét at afværge at skulle ringe efter politiet og dét at kunne *læse folk*, når de kommer ind ad døren, er jeg selv godt tilfreds med.

Jeg kan spotte en lommetyv eller ballademager på fem sekunder. Eller en sød og rar dame, for den sags skyld.

Gæsterne passerer ind ad døren, og man lærer lynhurtigt at se, om især herrerne virkelig skal tisse eller blot benytte toiletet til *andre ting*. Omvendt går de på en speciel måde, hvis de trænger, nogle har endda allerede lynet bukserne ned". Lars er slet ikke til at stoppe. Heldigvis.

"Bortset fra det, så har vi jo her på Jernbanecafeen et par kvinder, som virkelig

6 / 8 Tjener Lars: "Sammen kan vi alt på JC"